

ΦΟΙΒΟΣ

ΕΠΙΜΗΝΙΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΙΕΙΑΣ

ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ
ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΝ ΕΛΛΕΙΡΤΕΙ ΙΑΤΡΟΥ

ΥΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΠΕΡΡΑΔ

Έτησία συνδρομή προπλ. φρ. 5. Διὰ τὸ ἔξωτερον 5,50 μετὰ τοῦ Πιστοποιήτου.

ΕΤΟΣ ΙΕ'. — Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἀπριλίου 1893. — ΑΡΙΘ. 4.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΑΝΑΛΗΚΤΑ.

Οἱ ἄνεμοι σημαντικὰ ἐπηρεάζουσι ἐπὶ τῆς ὑγείας. Ὁ βορέας εἶνε ὑγιεινός εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς τὰ φυτὰ. Πολὺ ὑγιεινός εἶνε ἰδίως εἰς τόπους τινάς. Εἰς τὰς Ἀθήνας εἶνε ὑγιέστατος· τοῦτου ἕνεκεν οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι ἐκάλουν τοῦτον κηδεστὴν τῆς εὐφροίας, καὶ τὸν ἐλάτρουον· τ' αὐτὸ ἐποίουν καὶ οἱ Μεγαλοπολιταὶ τῆς Ἀργολίδας (Αἰλ.).

Ἐν γένει ὁ βορέας ἀνεμὸς συστέλλει καὶ τονίζει τὰ σώματα, καὶ ποιεῖ εὐκίνητα καὶ εὐχόρα, δυστροχία καὶ εὐτροχίτερα. Ἀλλὰ τὰς τοῦ θώρακος νευραλγίας ἐπαυξάνει, ἐὰν προϋπάρχῃ τοιαύτη τις.

Ὁ δὲ νότιος ἀνεμὸς διαστέλλει τὰ σώματα, καὶ ὑγραίνει, καὶ ποιεῖ βαρυκόλια καὶ καρυβαρίας καὶ σποτυδίας, δυσκίνησιαν, νοσήματα καὶ τὸ σῶμα βαρύτερον καὶ εὐκοιλιότητα (Ἰππ. πρ. γ'). Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης λέγει (πρ. ἀ.) οἱ νότοι οἱ ἔρηροι μὴ ὑδατώδεις πυρετώδεις εἰσὶ.

1 ΑΗΡΙΑΙΟΥ 1893.

Ἐν τοῖς νοτίοις ἀνέμοις ἀποθνήσκουσι περισσότεροι (Ἄρ. πρ.)
 Ὁ βόρειος ἀπὸ βραχέων, δυσκολιότατα, δυσουρίαν, θωρακαλγίαν,
 ὅταν δὴν ὁ ἥλιος, ἐάν ὁ αὐρανὸς ᾖ καθαρός, σημεῖον ἐστὶν
 ὅτι ὁ καιρὸς ἐστὶν εὐδίας, ἐάν καταραγμένους, σημαίνει καιρὸν και-
 ρόν (Ἄρ. πρ.)

Τὸ ἔαρ μέχρι ἀρχῆς τοῦ θέρους εἶνε παρ' ἡμῖν ὑγιεινόν, καὶ μάλι-
 στα εἰς τὰ μικρὰ παιδία, εὐκταίον κατὰ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν γί-
 γνηται ἢ ὀδοντοφυίαν. Εἰς τοὺς γέροντας ὑγιέστερον ἐστὶ τὸ θέρος
 καὶ ἐν μέρει τὸ φθινόπωρον (Ἰππ. πρ. γ').

Ἐάν ὁ χειμὼν γίνηται νότιος, καὶ βορρῆος, τὸ δὲ ἔαρ ψυχρὸν
 καὶ βόρειον, τὸ θέρος υἰασιδὲς ἐστὶν. (Ἰππ.)

Ὁ Ἡρόδοτος (II) ἀπέδιδε τὴν ἐπικρατοῦσαν τότε ὑγιείνην παρ'
 Αἰγυπτίαις καὶ Αἰθίοις εἰς τὸ ἀμεταβλητόν τῆς ἀτμοσφαιρας, διότι
 δὲν ὑπάρχουσι ἐκεῖ ὕψη, ὥσπερ παρ' ἡμῖν. Τὸ ἀτίον τῶν νότων ἀ-
 πέδιδον εἰς τὰς τροφάς, διὰ τούτου καὶ ἕκαστον μῆνα ἐπὶ τρεῖς ἡμέ-
 ρας ἐλάμβανον καθάρσιον, ἢ ἐποίουν κλύσματα. Ἐν ταῦτοις πάντα
 δὲν βελτιοῦνται, διότι αἱ Ἀθηναὶ ἔχουσι τὸ εὐμεταβλητότατον κλι-
 μα, καὶ οὕτως ἐπικρατεῖ ὑγιείνη.

Πάντες οἱ τοπικαὶ ἀνεμοὶ εἰσι νοτικότεροι τῶν καθολικῶν (Ὅριβ.)

Ἐν γένει φαῖλοι εἰσι κατὰ τὰς ὑγιείας οἱ ἀνατολικοὶ ἀνεμοὶ.

Οἱ ἐπύσαι, λαγύσαι, τὰς ἡμέρας, λέγουσι, καὶ τὴν νύκτα οὐ πνέ-
 ουσιν. (Ἄριστ. πρ. XXXV 53.)

Ὁ Ζέφυρος λιγύτατός τε τῶν ἀνέμων καὶ ψυχρότατος, καὶ δύο
 ὕρας πνέει μάλιστα ἔσπε τε καὶ μετόπωρον καὶ πρὸς ἐσπέραν τὰς ἡ-
 μέρας, καὶ ἐπὶ τὴν γῆν μάλιστα. (Ἄριστ. δ' ἰ πρ.)

Ὅταν ὁ βόρος (σιρόκος) πνέῃ μάλιστ' φαίνονται τὰ πάντα.
 (πρ. δδ.)

Τὸν χειμῶνα οἱ ἀνεμοὶ πνέουσιν ἀπὸ τῆς προίαις, τὸ δὲ θέρος
 πνέουσι τὴν δεξιάν καὶ ἀπὸ δεξιῶν ἡλίου. (Ἄριστ. 26.)

Ὁ Ἑλλησποντία (γρέκος) ἀνεμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ ταῖς νότιοις
 φέρει βορρῆς· ἐν Ἑλλησπόντῳ ὁ βορρῆας· ἐν Λέσβῳ ὁ νότος.

Ζέφυρος οὐ πνέουσι δεξιᾷ τοῦ χειμῶνος.

Ἐάν ἀνεμὸς ἀρξῆται νῆ πνέῃ τὴν προίαν, διαρκεῖ ὅλην τὴν ἡ-
 μέραν.

Ὅταν ὁ βορρῆας τὴν ἡμέραν πνέῃ σφοδρῶς, τὴν νύκτα εἴπει
 (πρ. δδ.)

Ὅταν τὰ ἄγχα μὲν πολὺ κινῶνται σημεῖον ἐστὶν ἀνέμου.

Ἡδὲ εὐκταίον τὸπος, χωρίον, καὶ πόλις εἶνε ὑγιεινός.

Ἐν μέσῳ νυκτός, καὶ μεσημβρίας μάλιστα εὐδία γίνεται. (Ἄρ. πρ.)

Ἐκ τῆς θαλάσσης τὴν προίαν πνέων ἀνεμὸς δὲν εἶνε ψυχρός,
 ἐκ τῶν ποταμῶν πνέει, εἶνε ψυχρός. (Ἄριστ. πρ.)

Ὁ Ζέφυρος ἰδίως εἶνε μεταξὺ τῶν ἀνέμων, διότι καὶ ὁ
 Ἄνεμος ἐν τῷ Ἠλυσίῳ πεδίῳ ἴσχυει· καὶ οἱ ζεφύριοι διαπνεύουσιν
 αἰετῶν. (πρ. 33 57.)

Ὁ Ζέφυρος, περὶ τὴν δεξιάν πνέει, πρὸ δὲ οὐ (Ἄριστ. 35.)

Ἐπὶ μὲν τοῖς ἀκροῖς καὶ τοῖς ὑψηλοῖς αἶε ἐν κινήσει ὁ αἶθρ' εἰς δὲ
 τὰς κοιλιάδας ἤρειβι πολλάκις, καὶ κινεῖται γίνεται ἐπὶ δὲ τοῖς σφο-
 δρῶν ὑψηλοῖς ὄρεσιν οὐ γίνεται ἀνεμὸς. (Ἄριστ.) οὔτε βορρῆει πολὺ ἐν
 τὰς ὑψηλοῖς τόποις.

Οἱ νότιοι ἄλιγον πνέοντες οὐ ποιοῦσι συννεφίαν, μεγάλοι δὲ γι-
 γνημοὶ ἐπινεφύουσι. (πρ. 40.)

Ἐν τοῖς νοτίοις βαρύτερον ἔχουσι καὶ ἀδυνατότερον οἱ ἄνθρωποι
 (Ἄριστ.) ἐν δὲ τοῖς βορρῆοις βρωτικώτεροι (πρὸ γουσι πολὺ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ.

Περὶ πυρετῶν πρακτικῶς.

Ἐν τῇ ὑγιεινῇ ἡλικίᾳ παντὸς ὑγιῶς ἀνθρώπου ὁ σφυγμὸς κινεῖ-
 ται ἐν ἑνὶ πρώτῳ λεπτῷ ὕρας ἐξικροντάκις καὶ εἰς ἄλλους ἐβδομη-
 κοντάκις, εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν εἶνε ταχύτερος, καὶ εἰς τὴν γε-
 ροντικὴν βραδύτερος.

Ὅταν τις πλάσῃ, ὁ σφυγμὸς γίνεται ταχύτερος, καὶ τότε καλεῖ-
 ται πυρετός. Ἐάν αἱ σφίξεις εἰσὶν 80, λέγεται πυρετικὴ κατά-
 στασις· ἐάν 80 μέχρις 100, λέγεται πυρετός· ἐάν 120 καὶ πλέον,
 μέγας πυρετός· ἐάν ὁ πυρετός διαρκῆ ἡμέρας λέγεται συνεχῆς
 πυρετός.

Τοῦ συνεχοῦς ἀπλοῦ πυρετοῦ συμπτώματα εἰσι τῆδε: μικρὰ κε-
 φαλαγία, θερμότης τοῦ δέρματος, εὐλίγη δίψα, ἀνορεξία καὶ ἀδυνα-
 μία, τὸ πρόσωπον εἶνε ὑπέρυθρον, τὸ δὲρμα νοτισμένον, οἱ ὀφθαλμοὶ
 καθαροί, ἡ γλῶσσα λευκὴ, ἡ ἀναπνοὴ μετρία, ἀλλ' ὁ σφυγμὸς τα-
 χῆς, ἰσχυρὸς καὶ μαλακός, τὸ οὖρον ὑπέρυθρον.

Ο άπλοῦς, σῆτος πυρετός απαιτεῖ ἀέρα δροσερόν καί καθαρόν, ἀνάπαυσιν, νηστείαν καί πόσιν ὑγροῦ δροσεροῦ ἔχει καθαροῦ ὕδατος, ἀλλά σομάδα, πορτοκαλλάδα, ἐλαφρὰν λεμονάδα· ἐάν ἦνε κατάρροϊκός, διαρκεῖ 3 ἕως 4 ἡμέρας. Ἐάν ἦνε γαστρικός, διαρκεῖ μέχρι τῶν 7 ἡμερῶν.

Θεραπεύει.

Ο καταρροϊκός πυρετός απαιτεῖ νά διατηρῆται τὸ σῶμα διερῶς θερμὸν, ποδάλουτρον εἰς τοῖς πόδας μέχρι ἀστραγάλου διακοῦν μέχρι ὥρας· δίαιτα, ἀποχὴ ἐκ δυσπέπτων τροφῶν καί ἐκ προσβολῆς ψυχροῦ ἀέρος· ἐάν ἡ γλώσσα ἦνε ἀκάθαρτος, δοτεῖν κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἐλαφρὸν καθάρσιον ἐκ τοῦ κίβου, μαγνησίας καί τὴν ἐπιούσαν 15 κόκκους κινίνης εἰς τρεῖς δόσεις, ἀνὰ μίαν κατὰ ὥραν. Ἐν ἐπιούσῃ 10 κόκκ. καί τὴν τρίτην ἡμέραν 5 κόκκους.

**ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ
Ἐπερὶ πεπερίνης.**

Ἀνεκαλύφθη τὸ 1821. Ὁ Πελετιέρος (ὁ τὴν κινίνη ἀνακαλύψας), ἀνεκάλυψε καί ταύτην, διότι ἀναλύνει τὸ μαῦρον πέπερι εἴρεν ὕλην ἰδίᾳ φύσεως, κρυσταλλίσμιον, καί μὴ ἠνωμένην μετὰ ὀξέων πρὸς σχηματισμὸν ἀλάτων εἶνε ἀδιάλυτος ἐν τῷ ψυχρῷ ὕδατι· εὐδιάλυτος ἐν τῷ οἴνοπνεύματι. Τὴν ὕλην ταύτην ὠνόμασεν ὁ Πελετιέρος πεπερίνην. Ἡ δὲ γεῦσις τοῦ πέπερος προέρχεται ἐξ ἐλαίου τινος ὑγροῦ πτητικοῦ ἀρωματιστοῦ 36 μέρη πεπέρεως παρέχει ἐν μέρος ἐκ τοῦ ἐλαίου τούτου.

Κατὰ τὸν Πελετιέρον τὸ πέπερι ἐμπεριέχει :

- α. ὕλην κρυσταλλώσιμον, ἣτις εἶνε ἡ πεπερίνη.
- β. ἔλαιον στερεόν, πράσινον, πικρότατον.
- γ. ἔλαιον πτητικὸν βαλσαμικόν.
- δ. ὕλην κομμιεῶδη χρωματισμένην.
- ε. ἄμυλον.
- ς. μασσρίνην.
- ζ. μέλικόν καί ὀξύκον ὀξύ καί
- η. ὕλην ξηλώδη.

Πρὸς ἱατρικὴν χρῆσιν τὸ πρῶτον μετεχειρίσθησαν ἐν Ἰταλίᾳ,

εἶρον ὅτι αὐτὴ ἐνεργεῖ ὡς ἀντιπυρετικὸν κατὰ τοῦ διαλείποντος πυρετοῦ, καί ἰδίως κατὰ τοῦ ἀτάκτου. Ἐνεργεῖ μᾶλλον τῆς κινίνης καί ὑπὸ δόσεις μικροτέρας· ἐπιτυγχάνει μάλιστα, ὅταν ἡ κινίνη ἀποτυγχάνῃ, καί καταργεῖ τὰς ὑποτροπιάσεις· τὴν αὐτὴν ἐνεργεῖαν ἔχει καί τὸ πικρότατον ἔλαιον αὐτῆς.

Δίδεται ὑπὸ δόσεις ἐξ ἑνὸς μέχρι 2 κόκκων καί ἔτι πλέον· τὸ ὅλον τῆς δόσεως ἐντὸς 24 ὥρῶν εἶνε 15 μέχρις 20 κόκκ. εἰς καταπόσιον ἢ εἰς κόκκον, ὅπερ προτιμητέον.

500 μέρη πεπέρεως παρέχουσι 10 πεπερίνης.

Τὸ λευκὸν πέπερι στερεοῖαι τοῦ φλοιοῦ του· ἔχει μικροτέραν δύναμιν, διότι ὁ φλοιὸς ἐμπεριέχει πολλὰ τῶν συστατικῶν αὐτοῦ.

Καταπόσιον διὰ τῆς πεπερίνης.

- Α. πεπερίνης κόκκους 20.
- κόκκους μαλάχης » 40.

Ἐκχυλίσματος νέροῦ ὅσον ἀρκεῖ πρὸς 20 καταπόσιον. Χρῆσις ἀνὰ δύο κατὰ ὥραν δίδονται κατὰ τοῦ διαλείποντος πυρετοῦ.

**ΙΑΤΡΙΚΑ ΕΝΕΡΓΟΥΝΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ
ΕΝΤΕΡΟΙΣ ΑΕΡΕΙΩΝ (ΦΥΣΩΝ).**

Ταῦτά εἰσιν ἡ ρίζα τῆς ἀγγελικῆς, τὸ γλυκάνισον, ὁ μαρᾶθοῦσπος· ὑπὸ ἔγχυμα· διαλύουσι καί ἐξαφανίζουσι τὰς φύσας. Ὁ ἠδύσμος, μελισσόχορτον, τὰ χαμαίμηλα καί ἡ ρασκουμηλιὰ κατὰ δεύτερον λόγον.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΡΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΝ ΤΟΥ ΦΑΡΥΓΓΙΤΟΥ

- Α. ἑσμάματος ἀρνικῆς ὄρν. 15.
  - ὑδατος γλυκάνισου » 10.
  - σικκιλλάτου σάδας κόκκ. 15. μ. κ. σ.
- Γαργάριζε πρῶτὸ καί ἐσπέρας.

ΑΝΤΙΓΛΑΚΤΙΚΑ.

Έπίσης συμβαίνει ή θολιάζουσα να σπέρνη ή θολιάζον, και τε είνε ανάγκα ύπώ; έμποδίσθη ή έγκρισίς του γλάκτου, όπως, εν μένη εν τώ μαστώ, επιφέρει βλάβη. Πολλά είσι τα άνω αλκατικά. Τούτων τά κυριώτερα είσι πόσις έγκύματος φασκουάλας; έπιθήματα άρωματικών επί των μαστών έπιθέμ. ή δρίσμου, σάπωνος κλπ.

ΠΑΝΤΟΙΑ

Νέων χαρακτηήρ.

Οί νέοι σφάδόν πάντοτε είσιν υπερβολικοί, αλλάζοντες, άκραις, αυτόθλητοι. Ταχέι; προς έκτέλειαν των έπιθυμιών των. Είπιν εύμετάβλητοι, άφίεροι και ταχέως άδιάζουσι και αυτά; τάς ήδονάς. Εύερέθιστοι, άλλ' όλίγον κακόβουλοι, εύπιστοι ήρωες. Πίλεις έπιθύων, παρακολουθούν μαλλον την μάταιότητά και την επίδειξιν παρά την ώφέλειαν. Έργουσι άπαρσιν δι' ύπαροχλήν πνεύματος και σώματος διότι είσέτι δέν έδουλήμασιν έως πού δύνασται να φήσωσιν. Είσι ζήλότιμοι εις τάς όφελικάς των, όταν όσται προάγονται εις ύψηλότερας θέσεις. Τάς συμβουλιάς δυσχερώς παραδέχονται, ύποπτώνυμοι έπιβουλήν. Είσιν άστατοι και σπανίως εύπειθί. Τούτο προέρχεται έκ της φυσιολογικής κατάστασης του σώματος αυτών, όπερ έν τάύτ; τή ηλικία ύφίσταται πόλλά; μετάβολή; μεταβάλλει έπιθυμίας και άπορίσεις; και κρίσιν του πνεύματος.

Προσδιορισμός του άρχαίου ποδός των Έλλήνων και των Ρωμαίων ως προς τό Γαλλικόν μέτρον.

Είς την προαναμείνου διατριβήν άποδείχθη άκρίτως ότι μία μοίρα του μεγίστου κύκλου τής γής έχει πόδας Έλληνικούς; 390,000, ήτοι εί; πόδ; Έλληνικός; έως έστί; προς έν 360,000 μοίρας. Τούτου δοθέντος, είνε εύκόλον να έρισθ; τή μήκος του ποδός του τε Έλληνικού και Ρωμαϊκού ως προς τό Γαλλικόν μέτρον και ιδού πό;

Οί Έλλοι, καταμετρήσαντες μεγίστου; κύκλου; τής γής δι' Α-

στρονομικών και γαιθδεστικών έργασίων, εύρον κατά μέσον όσον ότι μία μοίρα έχει μέτρα 111,111 1/9. Εάν λοιπόν διαιρέσωμεν τον αριθμόν τούτον με 360,000, έχομεν έξαγόμενον 0, 3086 . . . μέτρον Γαλλικού; τή πόσιν τούτο είνε τό μήκος του άρχαίου Έλληνικού ποδός.

Περὶ τοῦ ρωμαίου ποδός.

Εάν δέ του αριθμού τούτου 0, 3086 . . . ύπερ έστί; τό μήκος του Έλληνικού ποδός, δύναμεθα να προσδιορίσωμεν τό μήκος του ρωμαϊκού ποδός. Είνε γνωστόν ότι ή Έλληνική; πόδ; είνε προς τον ρωμαϊκόν ως τό 26 προς τό 24, άναλογούντες με τούς αριθμούς τούτους τό μήκος του Έλληνικού ποδός; έχομεν έξαγόμενον διά των Ρωμαϊκόν πόδα 0, 2962. τούτο λοιπόν τό μήκος είναι Ρωμαϊκός ποδός; έν τούτοις, εάν παραβάλομεν τό μήκος τούτο με τά μήκα; τ' άναφερόμενα ύπ' άλλων συγγραφέων νεωτέρων, διά των Ρωμαϊκόν πόδα, εύρίσκουμεν έλαχίστην διαφοράν κατά τό μάλλον και ήτσον. Ούτως; ή μόν Βαρθέλαμης, ύπολογισάμενος τον έν Βατικάνους; διατηρούμενον άρχαίου Ρωμαϊκόν πόδα, εύρον έσον 0, 2947 . . . Γαλ. Μέτρον (Cjmbout notice sur les poids anciens et modernes). Ο δέ Γουσσέλιος; δι' άλλων διδομένων έρίζει έσον 0, 2955. (La Troille, Systeme metrique des anciens). Ο Γουσσέλιος; παραδεχόμενος τάς άποστάσεις δύο πόλεων, ής ή Στραβών άναφέρει, και τής ύποκει; καταμέτρησεν ή Κασσίνας, έρίζει τον Έλληνικόν πόδα έσον 0, 30237. Γαλ. μέτρον, όπερ άναλογεί; διά των Ρωμαϊκόν πόδα 0, 2903 . . . (Rollin de la mesurerie) άλλοι δέ ύπολογίζουσι τον Ρωμαϊκόν πόδα έσον 0, 2933 . . . Γαλ. μ.

Εξ όλων τούτων έπεται ότι ή Ρωμαϊκή; πόδ; ή κατά τον έμόν ύπολογισμόν 0, 2963 είνε μεγαλύτερος άπό τον έν Βατικάνους; κατά 0, 0013 . . . Κατά δέ την του Γουσσέλιου 0, 0007 . . . Κατά τον του Ρολλίνου 0; 0059 . . . Και κατά τον ύπ' άλλων άναφερόμενον είναι μικρότερος 0, 0036 . . . Όταν ή Ρωμαϊκή; πόδ; ύπό τό μήκος 0, 2962 . . . δύναται να θεωρηθ; και ως κατέχων τον μέσον όσον ως προς τό μήκος των ύπ' άλλων ύρισμένων Ρωμαϊκόν ποδών.

Εάν δέ φέρε σκεψόμεθα πότερον τούτων παραδεκτέον; έμοιγ; δοκει τό έκ των άστρονομικών και γαιθδεστικών ύπολογισμών έξαγόμενον, τούτ' έστι; τό 0, 2962 . . . Γαλ. Μέτρον. Τό μόν διότι είναι έξαγόμενον έν μαθηματικών πράξεων και βέβαιον σταθερών τό δέ διότι και τ' άλλα μήκα; του Ρωμαϊκού ποδός; παρά διαφόρων ένυ-

φερμένα, ως άνωτέρω εξετάθησαν, άνισά είσι προς άλλα ίσοι; θεωρήθη τὸ μάλλον τούτων προτιμότερον ὅτι ὑπάρχει τὸ ἐν Βασιλεύει μῆκος τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ποδός. Ἀλλά τίς δύναται νὰ διαθέσει ὥστε ὁ διατηρούμενος οὗτος ποὺς εἶναι ἀκριβῶς μαθηματικῶς; Ἐπειδὴ πολλὰς συμβάίνει οἱ κατασκευασταὶ τῶν μέτρων νὰ παραβλέπῃσι μικροτάτας διαφορὰς μῆκους, καὶ τοιαῦτα μικροτάτα διαφορὰ ἐκ τῆς δεκακισχίλιουστομορίου παρατηροῦμεν ὅτι ὑπάρχει μετὰ τοῦ ἐν Βασιλεύει καὶ τοῦ εξαγομένου ἐκ τῶν ἀστρονομικῶν καὶ Γαιωδαισιακῶν ὑπολογισμῶν. Ὅθεν παραδεχόμενοι τὸ εξαγομένον ἐκ τῶν ποιούτων μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν μῆκος τοῦ Ἑλληνικοῦ ποδός; ἔχομεν ὅτι.

Ὁ μὲν Ἑλληνικὸς ποὺς ἴσος ἐστὶ μὲ 0, 3086. Γαλ. Μέτρ.

Ὁ δὲ Ῥωμαϊκὸς ποὺς ἴσος ἐστὶ μὲ 0, 2962 . . . Γαλ. Μέτρ.

Ὁ προσδιορισμὸς τῶν μονάδων τούτων τοῦ ἀρχαίου μετρικοῦ συστήματος εἶνε πρὸ πάντων χοίσιμος καὶ εἰς τὰ δικαστήρια μας; διότι συχνάκις συμβαίνει σπουδαία ζητήματα ν' ἀναρῶνται ἐνδιεφέροντα μεγάλα συμφέροντα δικαζομένον περὶ προσδιορισμοῦ τοῦ μεγέθους τῶν μέτρων, ἅπερ ὁ Ἀρμενόπουλος ἀναφέρει, καὶ ἰδίως τοῦ ποδός, τοῦ ὅποιου ἢ μὴ ἀκριβῆς γνώσις ἐπέφερον ἀπίρους περιπλοκὰς ζητημάτων εἰς πολλὰς δίκας.

Ἀλλὰ πρὶν εἰπόμεν περὶ προσδιορισμοῦ τοῦ μεγέθους τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρμενόπουλου ἀναφερομένων μέτρων, ζήτημα ἀναρῶνεται αὐτοῦθις.

Ὁ Ἀρμενόπουλος τὴν συγγραφὴν ἀρτυθεὶς ἐκ τῶν διαφόρων νόμων τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης καὶ τοῦ Βυζαντίου, καὶ ἐπιγράφων τὸ κεφάλαιον τὸ περὶ μέτρων οὕτως: «ἐπαρχιακὰ συλλεχθέντα παρὰ Ἰουλιανοῦ Ἀσκαλωνίτου τοῦ ἀρχιτέκτονος ἀπὸ τοῦ νόμου, ἧτοι τὰ ἔθνη τῆς Παλαιστίνης. Α'. Περὶ μέτρων.» Ποῖα μέτρα ἀναφέρει τὰ Ἑλληνικὰ ἢ τὰ Ῥωμαϊκὰ, ἢ τὰ τῆς Παλαιστίνης, καὶ ἑποῖα εἶνε τὰ τῆς Παλαιστίνης μέτρα; Πολλοὶ δοξάζουσιν ὅτι τὰ Ῥωμαϊκὰ.

Ἐάν ἡμῶς καλῶς ἐρευνήσωμεν τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ περὶ μέτρων κεφαλαίου τῆς συγγραφῆς ταύτης τοῦ Ἀρμενόπουλου, τὴν πρὸς ἀλλήλα σχέσιν τῶν διαφόρων μέτρων, ὅνπερ ἀναφέρει, τὴν ὀνοματολόγιαν, καὶ ἄλλα διδόμενα, ὁλοκρῶν πεισθῆ ὅτι τὰ μέτρα τοῦ Ἀρμενόπουλου εἶνε τὰ Ἑλληνικὰ.

Ἄνω. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ περὶ μέτρων τῆς συγγραφῆς τοῦ

Ἀρμενόπουλου κατάδηλον γίνεται ὅτι τ' ἀναφερόμενα μέτρα δὲν εἶνε Ῥωμαϊκὰ, ἀλλὰ τῆς Παλαιστίνης. Ποῖον δὲ μετρικὸν σύστημα ἔχει ἡ Παλαιστίνη, κατάδηλον γίνεται ἐκ πολλῶν διδομένων ὅτι ἔχει ἡ Παλαιστίνη, κατάδηλον γίνεται ἐκ πολλῶν διδομένων ὅτι ἔχει ἡ Παλαιστίνη, διότι ἅπαντα ἡ Συρία, ἐκπολιτευθεῖσα ὑπὸ τῶν διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, παρεδέχθη καὶ τὸν Ἑλληνισμὸν κατὰ τὴν ἔθνη καὶ τὴν γλῶσσαν, ἐπομένως καὶ τὸ μετρικὸν σύστημα τῶν Ἑλλήνων. Τοῦτο βεβαιούται, ἐάν τις ἐξετάσῃ τὸ Ἑβραϊκὸν μετρικὸν σύστημα, τὸ ὅποιον, ὡς δύναται ἕκαστος νὰ παρατηρήσῃ, διαφέρει τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ κατὰ τὴν ἔκτασιν καὶ κατὰ τὰ ὀνόματα ὅστω π. γ. Ἑβραϊστὶ Θεπάγ καλεῖται ἡ σπιθαμὴ. Γερῆθ μέτρον τὸ ἄμισον τοῦ Ἑλληνικοῦ ποδός. Ἀράθ καὶ Ἀματοπάγ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν πῆχυν ὡς ἐγγιστά. Τὸ δὲ Βεράθ, ὅπερ ἐστὶ τὸ μίλιον τῶν Ἑβραίων, ἔχει κατὰ τούτους πῆχυσ 2000, ἐνῶ ὁ Ἀρμενόπουλος λόγιζει τὸ μίλιον 3 χιλιάδας· ἐκ τούτων λοιπὸν ἔπειτα ὅτι τὰ τότε μέτρα ἐν Παλαιστίνῃ κατ' ἔθος ὄντα εἶσιν Ἑλληνικὰ. Ἐπιβεβαιούται προσέτι τοῦτο διότι καὶ τὸ Συριακὸν μετρικὸν σύστημα ἔχει καὶ ὀνόματα Ἑλληνικὰ καὶ τὰ μεγέθη μικρὸν διαφέροντα τῶν Ἑλληνικῶν, καὶ τοῦτο διὰ τὰς μεγάλων πόλεων καὶ τῶν πόδων, ὡς συνέβαινεν εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος; τὴν βᾶσιν ὅμως μετρικοῦ συστήματος, ἧτοι τὸν πόδα ἔχουσι πανταχοῦ ἰσομεγέθη.

B. Ἐάν ἐξετάσωμεν τὴν σχέσιν ἀλλήλων τῶν μετρικῶν μονάδων ὡς τὰς ἀναφέρει ὁ Ἀρμενόπουλος, εὐρίσκωμεν ὅτι καὶ τὴν ὀνοματολόγιαν καὶ τὴν σχέσιν τούτων ὅλων συμφωνοῦσαν μὲ τὸ Ἑλληνικὸν σύστημα, καὶ ὅχι μὲ τὸ Ῥωμαϊκόν· οἷον π. γ. οἱ Ῥωμαῖοι Ἀκαϊναν, πλέθρον, στάδιον, δὲν ἔχουσιν ὡς μονάδας μῆκους· ἀλλ' ἄλλας ὅλας διαφερούσας κατ' ὄνομα καὶ ἔκτασιν· προσέτι δὲ τὸ βῆμα τῶν Ῥωμαίων ἔχει πόδας 2 1/2, ἐνῶ τῶν Ἑλλήνων τρεῖς. Ἡ ὄργυια τῶν Ῥωμαίων ἔχει πόδας 5, ἐνῶ τῶν Ἑλλήνων ἔχει 6.

Γ. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐκ τῶν Ἰρακινορωμαίων αὐτοκρατόρων πολλοὶ ἐνηγκαλίσθησαν τὸν Ἑλληνισμὸν· ὡς ἐπικρατοῦντα, καὶ διέταξαν πάντα τὰ τῆς ὑπερησίας ἔγγραφα Ἑλληνιστὶ νὰ γράφονται μάλιστα δὲ μετὰ τὸ σῆμα τῶν Ἑκκλησιῶν· ἔπειτα ἐκ τούτου ὅτι καὶ τὸ μετρικὸν σύστημα τῶν Ἑλλήνων προσέβηεν παρὰ τὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ἐξ ὅλων λοιπὸν τούτων κατάδηλον γίνεται, ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρμενόπουλου ἀναφερόμενα μέτρα, τὰ ὅποια ὁ ἀρχιτέκτων Ἰου-

λιανός, Ἀσκαλωνίτης ἐσύλλαξεν ἀπὸ τὰ ἔθνη τῆς Παλαιστίνης, δὲν εἶπε, Ρωμαϊκὰ, οὔτε Ἑβραϊκὰ, οὔτε Συριακὰ, ἀλλὰ Ἰουδαϊκὰ.

Ἄς ἴδωμεν νῦν ὅποιον τὸ μέτρον ἐκάστου τούτου, ὡς ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν μέτρον.

Ὁ Ἑλλὰν κὸς πύξις ἢ ἡνωτέρω ἐλέγχθη, ἰσοδυναμεῖ μὲ 0,3086... Γαλλικὸν μέτρον. Ὅθεν ὁ πύξις, ὁ ἀνακεφάλαιος, ὑπὸ τοῦ Ἀρμενίου πύλλου, ἴσος ἐστί.

Ὁ δὲ δάκτυλος (16 δάκτυλοι ἀποτελοῦσιν ἓνα πύδα) ἴσος ἐστί, 0,019...

Ἡ παλάμη (ἔχει δάκτυλους 4) ἴση ἐστί, 0,077...

Ἡ πύξις ἔχει πύδας 1 1/2... 0,4629...

Τὸ βῆμα (ἔχει πύδας τρεῖς) ... 0,9258...

Ἡ ἔργυρα (πύδας 6) ... 1,8516...

Ἡ Ἀκαίνα (πύδας 9) ... 2,7774...

Τὸ πλέθρον (πύδας 90) ... 27,775...

Τὸ στάδιον (πύδας 600) ... 185,16...

Τὸ μίλιον, κατὰ τὸν Ἑρατοσθένην καὶ Σπράδωνα, ὡς λέγει ὁ Ἀρμενιόπουλος, ἔχει στάδια 8 1/2 κατὰ δὲ τὴν ἐπιμετρούσαν συνήθειαν ἐπὶ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἀσκαλωνίτου, ἔχει στάδια 7 1/2.

Ἀλλὰ ὁπλοποιήσαντες τὸ μίλιον μετὰ ταῦτα ἐλόγησαν κατὰ Σουίδα καὶ ἄλλους ἴσος μὲ 8 στάδια. Ὀλυμπιακὰ τὸν 600 ἀποδόν καὶ ὑπὸ τὸ ποσὸν τούτο λογιζόμενοι πάντοτε οἱ γιογγόροι.

ΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἄλλοι αὖτις τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γερμανίας κατακλιθεῖσιν ὅτι ἔχουσιν ὑπερρυσικὸν τινα ἀγγελιαφόρον, τοῦ ὅποιου ἡ ἐπιφανεία ἐπὶ τῆς γῆς τὰς ἐξέτας εἶναι τὸ ἀλλόθιστον σημεῖον προσηρός θανάτου μέλους τινος βασιλικῆς οἰκογενείας. Ὁ ἀγγελιαφόρος οὗτος ἢ μᾶλλον ἢ πένθημας αὐτῆ ἀγγελιαφόρος, ἢ μαύρη κυρία, ἢ λευκὴ ἢ ἄραβρα κατὰ τὰς περιστάσεις, φαίνεται μόνον χάριν τῶν ἐστειμένων κεφαλῶν, ὡς τὸ φάντασμα τοῦ Πάριου. Ταῦτα μυστηριώδη ταῦτα πρόσωπα ἐκλέγονται τὴν ὄραν τοῦ μεσονυκτίου ὅπως ἐμφανισθῶσιν εἰς τὴν ἀνάκτορον, εἰς τὰ ὅποια εἰσέρουσιν τὴν ἀγγελίαν τοῦ θανάτου. Ἡ λευκὴ κυρία τῶν παλαιῶν ἀνακτόρων τοῦ Βερολίνου

ἐμφανίσθη διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν παρεμνομένην τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ αὐτοκράτωρ Φρειδερίκος ὁ 1' ἐπαύσατο τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν ἰσοπέδη. Τὸ ἐν Βιέννῃ ἀνεκτόρον τοῦ Ὀρμπουργ εἶδεν ἐπίσης κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἀπέθανεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ροδόλφος, γυναίκα λευκὴν ἢ πλανᾶται ἐπὶ πλάγας νύκτας ἐν τοῖς ἀνακτόροις, διου ὁ Ροδόλφος δὲν ἐμελεῖα νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν. Εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Νουβόργου ἀκούσκει διακρούς ἢ νύμφη, ἢ περιφρονηθεῖσα παλακίς τοῦ Καρόλου Θεοδώρου, τοῦ Ἡκλέατος, τῆς Βαυαρίας, ἣτις ἐπέζησε τὸ ἴδιον ἔθνος τῆς, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἐκδοτικτικὸν φάντασμα, κόκκινον ὡς τὸ αἷμα, ἀπέβη ἐν ἀγγελίας τῆς δύστοχίας τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Βαυαρίας. Ἡ μαύρη κυρία τῆς Δαρμαστίδης, ἣτις, ἐνδοξομένη πένθημα, ἀναγγέλλει τὴν προσέγγισιν τοῦ θανάτου εἰς τὸν οἶκον τῶν μεγάλων δουκῶν τῆς Βοσνίας καὶ εἰς τὴν βασιλικὴν οἰκίαν τῆς Βαυαρίας, εἶναι ἡ περιχάπισσα Μαριάννα, ἡ σύζυγος τοῦ μεγάλου δουκὸς Φερδινάνδου, περιχάπισσα ἐξ αἵματος. Ἡ ἐμφανισθεῖσα μαύρη κυρία εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Δαρμαστίδης ἔρχεται ἀπὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν νὰ ἐνσπείρῃ τὸν πανικὸν εἰς τὴν φρουρὰν καὶ νὰ κινήσῃ εἰς φυγὴν τὸς τολμηροτάτους τῶν σκοπῶν τῆς φρουρᾶς. Ἡμεῖς τινὰ νέος καὶ ἀνδρείος ἀξιωματικὸς τῶν Πρωσικῶν παρεκάλεσε τὸν μέγα Δούκα Λουδοβίκου Α' νὰ θέσῃ αὐτὸν ὡς σκοπὸν ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς αὐλῆς τοῦ ἀνακτορικοῦ ναοῦ, ὅθεν τὸ μυστηριώδες φάντασμα εἰσέχευτο κατὰ τὸ μεσονύκτιον. «Ἐάν, εἶπε, δὲν ἦνε ἀληθὲς φάντασμα, θὰ θεραπεύσω ἐκ τῆς μανίας του τὸν ἀτυχῆ καταρρέοντα». Συνεφρονήθη λοιπὸν ὅπως ὁ ἀξιωματικὸς προτακίσθη τὸ φάντασμα νὰ σταματήσῃ, καὶ ἐν ἡρνήθῃ νὰ ὑπακούσῃ, νὰ πυροβολῶν κατ' αὐτοῦ. Ὁ μέγας δούξ καὶ τινες αὐλικοὶ ἐκρόθησαν ἐν τῷ προνάω τοῦ ναοῦ, ὅθεν ἐβλεπον τὴν αὐλὴν καὶ τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν κατὰ παράδοσιν ἠκολούθει πάντοτε ἡ μαύρη κυρία. Καθ' ὅσον ἡ ὄρα προσέγγισεν ἢ εὐθυμία τῆς βασιλικῆς συνοδείας ἐμεινῆτο. Τέλος τὸ ὠρολόγιον ἐστήμανε τὸ μεσονύκτιον, καὶ μάλις ἐτελείωσε τὸ τελευταῖον κτύπημα, ἀντήχησεν ἢ κορυφῆ αὐτῆ μακρόθεν ἐν τῇ αἰωνίῃ τῆς νυκτὸς «στῆθι», εἶπειτα δὲ ἠκούσθη ἀμέσως πυροβολήματα. Ὁ Μ. δούξ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ αὐλικοὶ ἐξῆλθον τῆς κρύπτει αὐτῶν, καὶ ὤρμησαν πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ ναοῦ. Ὁ ἀτρήκτος ἀξιωματικὸς ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους νεκρὸς καὶ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ τοῦ ὅπλου του συντετριμμένον εἰς τεμάχια. Τὸ σῶμα τοῦ ἀξιωματικοῦ οὐδέμιαν ἔφερε πληγὴν, τὴν δὲ μᾶλλον παρέδόξην μετὰ τρεῖς

ἡμέρας ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος Α΄ ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐν τῷ δουικῷ ἀνακτόρῳ. Τὰ γεγονότα ταῦτά εἰσιν ἐλιγώτερον παράδοξα τῶν προηγηθέντων τοῦ θανάτου τῆς βασιλίσσης Θηρεσίας τῆς Βαυαρίας, συμβάντος κατὰ τὸ ἔτος 1850. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος καὶ ἡ βασίλισσα Θηρεσία διέβηον τὸ θέρος ἐν τῇ βασιλικῇ ἐπαύλει τοῦ Ἀρχιεπισκοπείου, ὅπου προσήλθε καὶ ὁ Μ. δοῦξ τῆς Βασίλειας Δαρμσταδίας Λουδοβίκος Γ΄. Ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅτε ἡ αὐτὴ ἐλάλκρος ἐπινεν εὐθύμως τέτον περὶ τὴν πράξειν, αἰῶνις πολλὰ παρόντα πρόσωπα εἶδον κυρίαν τινὰ ἐν μεγάλῳ πένθει καὶ ὀλισθήσῃ σιωπῇ, ὅπως τοῦ καθίσματος τῆς βασιλίσσης, καὶ προσελθὼν ἐπὶ αὐτῆς ἐπὶ μίαν στιγμὴν τοὺς ὑαλῶδεις ὀφθαλμούς, καὶ εἰπειτα καὶ ἐξέβη ἡσυχῶς διὰ τοῦ θαλάμου.

Ὁ μέγας δοῦξ ἤγγεθη μετὰ σπουδῆς, καὶ ὤρμησε πρὸς καταδίωξιν τῆς γυναικὸς, καὶ διὰ τὴν ἐρωτήσῃ μετ' ὀργῆς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς φρουρᾶς πῶς ἐπέστρεψεν εἰς μίαν ξένην καὶ εἰσέβη χωρὶς καὶ τῷ ἀναγγεῖλαι. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐδήλωσεν ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς τοῦ ὅτι δὲν εἶδε ψυχὴν ζῶσαν καὶ εἰσέβη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, μήτε εἰς τὴν βασιλικὴν αἴθουσαν. Πλήρης τρόμου τότε ὁ μέγας δοῦξ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του· ἡ ὠχρότης αὐτοῦ ἐξήγγισεν τὴν περιέργειάν των ἐν τῇ αἴθουσῃ, καὶ ἠναγκάσθη ταύτου ἕνεκα καὶ διεγνήθῃ τὸ συμβάν. Ἡ βασίλισσα Θηρεσία, μάλιστα ἤκουσε τὴν περιγραφὴν τῆς ἀπειρίας ἐπιτακτοῦ, ἠγγεθή καὶ ἔρρηξε τὴν ἐξῆς κραυγὴν. «ἀλλὰ ἦλθε δι' ἐμέ». Μεθ' ἡμέρας ἡ βασίλισσα ἐπέστρεψε μεθ' ὅλης τῆς Ἀδελφῆς εἰς Μόναχον, ὅπου ἡ χολέρα εἶχεν ἐξαφικθῆ, ἀφοῦ ἐπῆνευε καθ' ὅλον τὸ θέρος μεγάλας καταστροφάς. Ἐν τούτοις, ὀλίγας ἡμέρας βραδύτερον ἡ βασίλισσα Θηρεσία ἐγένετο θύμα τῆς ἐπιδημίας.

Ἐν ἔτει 1864 ἡ μακρὰ κυρία ἀνεργάνη ἐκ νέου ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῆς Δαρμσταδίας. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς ἐξεπέλει περιπολίαν κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐν τοῖς διαδρόμοις τῶν ἀνακτόρων, ὅτε αἰῶνις εἶδε κυρίαν μαυροκόρον ἐξεργουμένην τῶν δωμάτων τῆς κομίσσης Φούγκερ, κυρίας τῆς τιμῆς. Ἰδὼν αὐτὴν φανερὰ καὶ διέγγεται, χωρὶς καὶ σταματήσῃ πρὸ τῆς μεγάλης κλίμακος, καὶ καὶ διευθύνεται εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ ναοῦ. Ὁ ἀξιωματικὸς νομίσας ὅτι ἡ μαυροκόρος κυρία ἤπαυατο ἐν τῇ διαλύσει τῆς ἐδοῦ, ἐκλίσει αὐτὴν, ἵνα τῇ ὑποδείξῃ τὴν ἐδοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἤδύνατο καὶ συντησῆ τὴν ἀμαξίαν της. Ἀλλ' ἡ κυρία χωρὶς καὶ προεβῆ διηυθύνθη

πρὸς τὸν ναόν. Ὁ ἀξιωματικὸς παρακλωσθήτε μετὰ σπουδῆς τὰ βήματα τῆς, πλὴν αὐτὴ ἐξηφανίσθη ἐν τῇ ἠμίγλῃ, καὶ οὐδὲν εἶδε πλέον. Οὗτος νομίσας ὅτι ἠτό τις κατάσκοπος, ἐκράνυγε πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς κλίμακος φρουρὸν «συλλάβετέ την». Ἀλλ' ὁ φρουρὸς οὐδὲν εἶδε, καὶ ὤρμηθη ὅτι δὲν διήλθε πρὸ αὐτοῦ οὔτε σκιὰ γυναικὸς. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Μαξιμιλιανὸς Β΄ τῆς Βαυαρίας, ἐπαυθὼν ἐντελὸς ὑγῆς ἐκ τοῦ κινητήριου, καὶ ἐτοιμαζόμενος καὶ γευματίη, κατελήθη αἰφνίς ὑπὸ φθερῶν ἀλγιδόνων, καὶ ἀπέθανεν ὄρας τινὰς βραδύτερον.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΝΗΣΙΩΣ ΤΕΤΡΑΔΥΜΩΝ.

Πρὸς τὴν Β. Νομορχίαν Ἀρκαδίας.

Ἐν Τριπόλει τὴν 21 Ἰουλίου 1855.

Χθὲς τὸ ἑσπέρας πληροφοροῦμαι δι' ἐπιστολῆς φίλου μου ὅτι εἰς τὸ χωρίον Κόψα, τοῦ Δήμου Μαντινείας, γυνὴ ἐγέννησε τέσσαρα θήλα τέκνα, ὧν τὸ ἐν ἀπεθίωσεν αὐθημερόν, μετέβη κατὰ τὴν παρ' ἡμῶν προφορικὴν διαταγὴν σήμερον εἰς τὸ βρεθὲν χωρίον, ἐνθα παραβῶν τὸν Πάρεδρον διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου διατελεῖ ἡ μητέρα γυνὴ· ἐκεῖ εὗρον ταύτην λεγοῦσαν καὶ κακῶς ἔχουσαν, καὶ ὑποφέρονσαν ὑπὸ κολικῶν ματρικῶν, ἕνεκα τῶν ἐπιλογίων, καὶ τῆς κακῆς διαίτης, διότι πτωχὴ, καὶ γῆρα (ἐπειδὴ ὁ σύζυγος ταύτης ἀπέθιωσε πρὸ τεσσάρων μηνῶν, ἐγκαταλιπὼν ταύτην ἔγκυον), δὲν τυγχάνει οὐδεμιᾶς φιλανθρωποῦ περιποιήσεως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ σύζυγος της ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν αὐτῆς, ἐτι δὲ μάλλον ἔδει, ὅτε ἡ γέννησις τῶν τεσσάρων τέκνων θεωρεῖται ὡς ἀποτρόπαιον συμβάν· ἕνεκεν δὲ τῆς τοιαύτης προλήψεως τὰ νεογνά ἐγκατελείρησαν ἄνευ περιποιήσεως καὶ προστασίας· ἡ μὲν μήτηρ δὲν ἐβούλεσε ταῦτα, οἱ δὲ συγγενεῖς δὲν φροντίζουσιν περὶ διατηρήσεως τούτων δι' ἄλλου γάλακτος, οὔτε μάλιστα πτέργουσιν αἱ γυναῖκες τοῦ χωρίου καὶ ζυγονόμοισι ταῦτα, τὰ ὡς ἀποτρόπαια ὄντα θεωρούμενα, ἐκ τούτου, τὸ μὲν ἐν ἀπεθίωσεν αὐθημερόν τὸ ἄλλο σήμερον τὸ πρῶτ', τὸ τρίτον πνέει τὰ λοιπὰ, καὶ ἴσως περὶ τὸ ἑσπέρας ἠνέξει, τὸ δὲ τέταρτον καὶ τοὶ διατερεῖ πάντα τὰ σημεῖα τῆς ζωῆς, βεβαίως καὶ πῦθο θανεῖ διὰ τὴν στέρησιν τροφῆς· ἐν τούτοις διέταξα ἐντόμως τὸν Πάρεδρον ὅπως φροντίσῃ περὶ τῆς διατηρήσεώς του.

Ἐκ τῶν δύο τούτων ἤδη ἐπιόντων βραβείων τὸ μὲν ζυγίζετο ἀρχ. 400 καὶ ἔχει μήκος 30]100 μίτρον, τὸ δὲ ἕταρον ζυγίζετο ἀρχ. 350 καὶ ἔχει μήκος 37]100 μ. ἐπιμένους τὸ ἓν εἶναι εὐτραφέστερον τοῦ ἑτέρου ἀμφοτέρω εἰς τελείας κατασκευαίης ὡς παρέρχεται διὰ τὰ φυσικολογικὰ σημεῖα τῆς τελευταίας πρὸς ζωὴν ἐν τοιαύτοις συγκρασίαις αὐτὸν λέγουσιν ἡμεῖς εἶναι ἑπτὰ μίτρον ἀλλὰ ἐκ πλείστων ἐξέγεται ὅτι ἡ γνήσια αὐτὰ εἶναι σφαλερὰ τὸ μὲν ἐκ ἀμφοτέρω ἀκρονουμίας τῶν συγκρασίαι, τὸ δὲ ἐκ σφαλεροῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐγκυμοσύνης.

Ὁ τοιαύτος τῶν τεσσάρων τούτων τάνων διήρξασε πρὸς τὴν μίαν ὄρκυ, ὡς ἐπισημασθήσαν ἐκ τῶν ἐπιστατῶν αὐτῶν γνησιότην κατὰ τὴν τακτικὴν, ὑπάρχον ἐν ἀπόδοθαι μετὰ τεσσάρων λώρων, καὶ τετράκις τὰ ὄδατα ἐπέσαν ἢ τεκοῖσα ταῦτα εἰς γεννήσει ἀπαξ πρὸς τούτων ἀλλὰ τὸ τάνων δὲν ἐπέχασεν εἶναι τὴν ἡλικίαν ἐπὶ 21] ἔχει τὴν πρῶτον ὄρκυ ἀνάστατον μίτρον, καὶ οὕτω πολυάριθμος οὕτω ἰσχυρὸν τὸ ὄρκυ.

ἐπιπέθεσται τοῦ
 Ὁ Νομοκράτης Ἀσκαδίας
 Ἡοῦν. ΗΗ. Πυρόλας.

ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ.

Ἡ πρώτη μνηστὴς τῆς πόλεως Βαβυλώνης, τὴν ὁποῖαν ἔχουσι εἶναι εἰς τὴν Γένεσιν (Γεν. 1. 10).

Ὁ Νεβουδὸς ὁ υἱὸς τοῦ Νού, υἱοῦ τοῦ Χάμου υἱοῦ τοῦ Νού, ὅστις ἦτο ἰσχυρὸς ἀρχηγός, ἐκτίσεν τεσσάρων πόλεις τὴν Βαβυλώνα, τὴν Ἡρέν, τὴν Ἀγάδ καὶ τὴν Νελόν, ἐν τῇ 7ῃ Σινοναίρ, ἧτοι Χαλδαίαν. Τὸ πρῶτον ὄνομα τῆς Βαβυλώνης ἦτο Βαβ-ἡ, ἧτοι ἡ Πόλις τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα κατ' ἀρχαίαν ὁ Νεβουδὸς ἔκτισεν ἑαυτὴν αὐτὴν εἰς τὴν πόλιν δὲ τούτων, ἐνθα ἐδικάζοντο αἱ διαφοραὶ ὑπὲρ τῆς νομαδικῆς ἐκείνου λαοῦ. Ὁ Νού μετὰ τῆς περιούχης τὸν ἔχουσαν τὸ γένος διὰ συνουσιασμοῦ εἰς πόλιν, εἰς τὴν ὁποῖαν μετέδθη καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Κατὰ τινα παράδοσιν ἡ πόλις ἐκτίσθη 2240 π. Χ. Κατὰ ἄλλα μὲν ἢ παρὰ αὐτὴν ἐκτίσθη πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον διὰ

μέσω τοῦ ἰσχυροῦ Δάνις, ὅστις ἔφερον εἰς τοὺς Βαβυλωνίους τὴν πολιτισμὸν καὶ τὰς τέχνας ἐκ τῆς θαλάσσης. Μετέπειτα τὸ ἔτος ἐξελώθη πρὸς βορρᾶν ἀκολουθοῦν τὴν πρῶτην τῶν ποταμῶν, ἢ δὲ εἰς τῆς Κυβερνήσεως μετακινήθη πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, καὶ ἐλευταίον ἰδύθη εἰς τὸ μέρος, ὅπου καταίχθη ἡ Βαβ. λόν. Τούτου δὲ ἐγένετο ὄγκυ πρῶτον τοῦ 1700 ἔτους π. Χ. Τοιαύτη ἢ ἀρχὴ τῆς Βαβυλώνης.

Τὰς περὶ τῆς τοπογραφίας τῆς Βαβυλώνης γνώσεις ἡμῶν ἐφείλο- μιν εἰσφέρει δύο ἀσκήματα. Ἑλληνικὸς ἱστορικὸς Ἡρόδοτος καὶ Κικελίαν οἵτινες ἐπεπερόθησαν αὐτοπροσώπως τὴν πόλιν. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἡ πόλις ἦτο ἐκτισμένη ἐν εἶδει τετραγώνου εἰς ἀμο- τέρας τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Ἡρόδοτος περιβάλλετο δὲ ὑπὸ δύο τειχῶν ἐνὸς εἰσωτερικῆς καὶ ἑτέρου ἐξωτερικῆς, 335 ποδ. τὸ ὕψος καὶ δὲ τὸ πλάτος, καὶ περιβαθείας 211 μίλιον! Ὀλόκληρον δὲ τὸ ἐμβαδὸν ἦτο περὶ τὰ 200 τετραγωνικά μίλια, ἧτοι ἐξείκις μαγαλαί- ττων τοῦ ἐμβαδοῦ τοῦ Λονδίνου! Ἄλλ' ἐξ ὅλου τοῦ μεγάλου τού- του γόρου μόνον τὴ ἐν δέκατιν καταίχετο ὑπὸ οἰκίων, τινὲς τῶν οἰκίων ἦσαν τριήροισι καὶ τετραήροισι, τὰ δὲ ἐνέκι δέκατα κατέ- χοντο ὑπὸ κίπων, θαπῶν, ἀλλοίων καὶ κατ' αὐτὴν τὴν λαμπρὰν ἐ- πὶ τῆς πόλεως.

Ἐκτός τῶν τειχῶν τούτων, ὑπάρχον καὶ δύο ἄλλα τείχη ἐρ' ἐκατέρω τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου εἰσέρχεται εἰς τὴν πόλιν μέγαν τῶν ἡμέρων, καὶ ὁ ἐξέρχεται. Ἐπὶ τῶν τειχῶν ἡ τείχων ὑπάρχον 25] πόλιαι ἐξ ὀρειγᾶλλαι, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἔφερε διὰ κλίμακας μαρμαρίνας εἰς ἀποβάθραν κάτω πρὸς τὸν πο- ταμὸν, καὶ ἀντεστοίχει πρὸς μίαν τῶν διασταυρουσῶν ἑδῶν τῆς πό- λεως. Ἐκ τῶν ἀποβάθρων τούτων διὰ πορφυρέων ἐνηργεῖτο κατὰ τὸ πλείστον ἡ συγκοινωνία τῆς πόλεως.

Τὰ δύο ταῦτα μέρη τῆς πόλεως ἠνοῦντο προσέτι διὰ γερύρας κινητῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ 1000 ποδῶν τὸ μήκος καὶ 30 ποδ. τὸ πλάτος, ἰσομενέας ἐπὶ μαρμαρίνων στυλῶν, καὶ γραμμειούσας ὡς μέσω συγκοινωνίας κυρίως τῶν δύο ἀνακτόρων, ἅτινα ἦσαν κατὰ τὰ ἄλλα αὐτῆς, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πόλεως, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἢ συγκοινωνία μεταξὺ τῶν δύο ἀνακτόρων ἐγένετο καὶ διὰ ὑποψῶν σφραγίς κάτωθεν τῆς κινητῆς ὑπὸ τῶν ποταμῶν, καθάπερ ἦν ἐν Λονδίνο τὸ τοῦνελ.

Εἰς τὰς 25 κίτας ἀποβάθρας, τὰς ἐκατέρωθεν τῶν κατὰ τῆς

δρῶν τοῦ ποταμοῦ τειχῶν ὑπῆρχον πύλαι ὄρειγάλινοι, αἵτινες ἤνοιγοντο καὶ ἐκλείοντο τακτικῶς κατὰ πᾶσαν πρῶταν καὶ ἑσπέραν. Ἐπίσης καὶ ἐκεῖναι, αἵτινες ἦσαν ἐπὶ τὰ δύο ἄκρα τῆς κινήτης καὶ τῆς ὑπογείου στήρυγος, ἐκλείοντο τακτικῶς καθ' ἑκάστην διὰ μηχανῆς. Ἐκτὸς τούτων εἰς τὸ μέρος ὅπου εἰσῆρχετο καὶ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐξῆρχετο ὁ ποταμὸς ἦσαν δύο πελώριαι πύλαι ἐξ ὄρειγάλλου, αἵτινες ἠνοίγοντο τὴν ἡμέραν, καὶ ἐκλείοντο τὴν νύκτα, καὶ ἐν καιρῷ πολέμου, ὥστε, κλειομένων ὅλων τῶν πυλῶν, ἡ πόλις μὲν πᾶ ὕψιστα καὶ πλατύτατα αὐτῆς τείχη καὶ τοὺς ἰσχυροὺς αὐτῆς πύργους ἦτο ἐν ἀκρῇ ἀσφαλεῖ ἀπὸ πάσης ἐχθρικῆς προσβολῆς ἐξώθεν γινομένης. Διὰ τὴν κατασταθῆ δὲ ἡ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς πόλεως μετάβασις, ὡσαν τὸ δυνατόν ἐυχαριστοτέρα καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὁ Ναβουχοδονόσωρ διέταξε νὰ στρωθῆ τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν τειχῶν τούτων διὰ πλίνθων ἐπίτηδες κατασκευασμένων, ὥστε νὰ φαίνεται ὁ ρυθμὸς αὐτοῦ καὶ οἱ ἐν τῷ ποταμῷ ἰχθύες!

Ἐἶπον ὅτι ἡ Βαβυλὼν εἶχε δύο ἀνάκτορα, τὸ ἐν κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς κινήτης γεφύρας ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ. Τὸ εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἦτο τὸ μεγαλοπρεπέστατον, καὶ ἐν αὐτῷ ἐκατοικοῦσεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ ὁ βασιλεὺς. Τὸ ἀνάκτορον τούτο περιβάλλετο ὑπὸ τριπλοῦ τείχους, τοῦ ἐξωτερικοῦ, τοῦ καὶ χαμηλοτέρου, τοῦ μεσαίου, ὅπερ εἶχεν ὕψος 300 ποδῶν καὶ κατὰ διαστήματα πύργους 450 ποδ. τὸ ὕψος καὶ τὸ ἐσώτερον, ὅπερ ἦτο ὑψηλότερον πάντων. Ἐὰ δύο τελευταῖα τείχη ἦσαν κατασκευασμένα ἐκ πλίνθων, ἐπὶ τῶν ὁποίων περιετάνοντο διάφοροι σκηναί, ὡς λ. γ. κινήγια καὶ διάφορα πρόσωπα.

Τὸ εἰς τὴν δυτικὴν ἄκρον τῆς γεφύρας καὶ ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς πόλεως ἐκτισμένον ἀνάκτορον ἦτο μικρότερον, περιβαλλόμενον ὑπὸ τείχους 3 1/2 μιλίων τὴν περιφέρειαν, ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς δ' ἐπιφανείας αὐτοῦ παρίσταντο χρωματογραφίαι κυνηγεσίων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν κτλ. Ἐντὸς τοῦ περιβάλλου τοῦ ἀνακτόρου τούτου ὑπῆρχον διάφορα κολοσσιακὰ ἀγάλματα τοῦ Βήλου, καὶ ὑπὸ τὰ εἰρήνια τούτου ἀνευρέθησαν οἱ πτερωτοὶ λέοντες, μὲ κεφαλήν ἀνδρῆς ποιγωνοσφίρου καὶ σῶμα λέοντος πτερωτοῦ, οἵτινες ἤδη κοσμοῦσι τὸ Ἱερατικὸν Μουσεῖον. (Ἐφημ. τῶν Ημερῶν)